

Heidemarie Schwermer

PÉNZTELEN, CSODÁS ÉLETEM

Egy élet története

Heidemarie Schwermer

PÉNZTELEN, CSODÁS ÉLETEM

Egy élet története

EzVanKiadó
www.ezvankiado.hu

A fordítás alapjául szolgáló mű: Heidemarie Schwermer,
WunderWelt Ohne Geld
1. Auflage April 2012
© Kommunikationsbüro Katrin Rothe
www.kommunikation-rothe.de

Fordította: Komlósi Amina
Lektorálta: ezvanjuli
Technikai munkatárs: ezvanzsac

EzVanKiadó: 2013

Köszönjük barátainknak, hogy önzetlen fáradozásukkal
segítették e könyv megjelenését.

Aki a könyvet nem találja a könyvesboltokban,
vagy nagyobb tételben szeretné megrendelni,
keresse a kiadót!

EzVanKiadó
www.ezvankiado.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvankiado@mail.datanet.hu

Előszó

Heidemarie Schwermerrel tíz évvel ezelőtt találkoztam először, amikor életem több kihívásával néztem szembe. Segítségével megtanultam, ne érezzem magam körülményeim áldozatának, és azt is, hogyan tegyem boldoggá bátorsággal, méltósággal és kreativitással az életemet.

Őszinteségével, tisztaságával, tapasztalataival, humorával és jóságos jellemével csalódásaim után zsákutcáimból kivezető utat mutatott.

A közösen eltöltött idő mindkettőnk számára értékes tapasztalatot nyújt, és élvezünk minden egyes alkalmat.

Az évek során barátnők lettünk. Bátor asszony, aki csodálatos, bájos és játékos módon száll szembe a társadalommal, lehetőségeket mutatva, hogyan térhetnénk vissza életünk alapvetően fontos értékeihez.

Heidemarie Schwermer bebizonyítja, hogy igenis, lehetséges boldog, gazdag életet élni, ámbár ő már kiszállt a fogyasztói örületből és a teljesítmény-centrikus társadalomból.

Saját magával kísérletezik, eredményeit erre nyitott emberekkel osztja meg. Hányszor de hányszor ajándékozott nekem vagy másoknak „színes papírdarabokat” – ahogy játékosan a pénzt hívja –, mivel neki már nincs rájuk szüksége.

A könyvben leírt csodákat teljes szívemből elhiszem neki, mivel én magam is gyakran élek át hihetetlennek tetsző dolgokat, így tudom, hogy lehetségesek. Ha időt szánnánk rá, hogy meghalljuk belső hangunkat, és követnénk megérzéseinket, akkor képesek lennénk beengedni és köszönettel fogadni az élet csodáit.

E könyv létrejöttében közvetlenül is részt vállalhattam. Számos eseményt együtt éltünk át, másokat elmesélt nekem, így igen izgalmasnak találom, ahogy könyvében tapasztalatait érzékletesen egy csokorba szedte.

Kinyilatkoztatóktól hemzsegő világunkban Heidemarie olyas valaki, aki cselekszik.

Ahol épp tartózkodik, akciókat kezdeményez, hogy tudatosítsa bennünk, milyen sok lehetőségünk van arra, hogy kiszálljunk a rendszerből, mely több szempontból is kizsákmányol és tönkretesz minket. Mivel nem rendelkezik bejelentett laccímmel, így a rendszer hajléktalannak minősíti, bár nem az. Képes bárhol gyorsan otthon érezni magát, miközben a legkülönfélébb életkörülményeket tapasztalja meg.

Különleges gazdagságot hordoz magában, amit örömmel megoszt másokkal, bármerre is járjon a világban.

Szabad szellem ő, akire nagy szüksége van korunknak. Bízom benne, e könyv sok-sok embert fog inspirálni, hogy bátran szembenézzenek életükkel, és meglássák a cselekvés lehetőségeit, így téve valóságossá bolygónkon az Aranykort.

Szívből kívánok az olvasónak kellemes szórakozást!

Dorothea Holtkamp

Simone, az apró termetű, szőke tanfolyamvezető körbe-körbe sétál a résztvevők között, és majdhogynem örömujjongásban tör ki: – Elég a szenvedésből! Vége a fájdalomnak! Eljött az öröm ideje! Fogadjátok be, üdvözöljétek! Itt és most!

Arca ragyog, étellel telt, mozdulatai erőteljesek. Öröme másokat is megfertőz, a tekintetek egymás után derülnek fel.

A 30 jelenlévő hölgy egyike az ötvenes éveit taposó Marie, aki felismerte, hogy az élet jóval több annál, mint amit eddig kihozott belőle. Itt ül az angyaltanfolyamon, és meglepődve tapasztalja, hogy milyen gyorsan megváltozott a légkör. Könnyedség érzékelhető.

Hogy lehet, hogy egyetlen ember ekkora hatással van a többiekre? – töpreng Marie. Mi történik velünk, akik egy pillanattal előbb még oly leverten és gondterhelten gubbasztottunk székeinken? Hová tűntek gondjaink? Lehetséges, hogy egyszerűen félretesszük problémáinkat, és valami mást engedünk be a helyükre? Micsoda remek megoldás lenne! Akkor csak ide kellene jönni, és hagyni, hogy ez megtörténjen. Átállítunk egy kapcsolót, és máris minden jóra fordul. Milyen egyszerű és csodálatos lenne! A valóság azonban minden, csak nem rózsaszín. Az emberek többsége végigszenvedi életét pénzügyi gondokkal, egzisztenciális félelmekkel és attól való rettegéssel, hogy beteg lesz, kudarcot vall, elutasítják, semmibe veszik, magára marad. Ezenkívül kölcsönösen gátoljuk egymás kibontakozását, és nem jutunk egyről a kettőre a magunkra és másokra irányuló rosszindulatunk miatt. Miért tagadjuk meg azt, ami van, és mi-

ért növekszik folyton az irigység, féltékenység és a rosszakarat tárháza? Vajon egy napon leépíthető mindez?

Kérdés kérdés hátán, melyeket a résztvevők fogalmaznak meg. A tanfolyamvezető lelkiismeretesen válaszol. Angyalokról beszél, akik azért vannak itt a teremben, hogy segítsenek. Megerősítésképpen recsegni-ropogni kezdenek a bútorok, mely elképeszti a jelenlévőket. – Így hívják fel magukra a figyelmet, és mutatják: tényleg léteznek, köztünk vannak, még ha nem is látjátok őket – mondja Simone. A mai, különleges hangulatban végezzünk el egy gyakorlatot. A nevetekről lesz szó. Biztosan tudjátok, hogy mennyire fontos a név és az, hogy kedveljük-e saját nevünket vagy harcolunk ellene. Kutatók névelemzésekkel vastag könyvek lapjait töltötték már meg. Vannak olyan népcsoportok, kik tagjai egyszerűen nevet változtatnak, amikor úgy érzik, fontos lépést tettek meg fejlődésükben. Témánk ma angyalnevetek. Mindannyian rendelkeztek ilyennel, hiszen mind hozzátartoztok egy magasabb síkhoz is. A múltban elfelejtettétek mindezt, és csak erre a földi világra korlátoztátok magatokat, mely csupán a létezés apró része. A valódi világ leírhatatlan, felfoghatatlan és határtalan. A földi létből a paradicsomiba való felemelkedés többnyire kis lépésekben zajlik. Most megtehetitek a kezdő lépést. Ehhez feküdjetek le, lazuljatok el, és hallgassátok szavaimat. Amennyiben sikerül elengednetek földi gondjaitokat, töprengéseiteket, kinyílhattok a magasabb síkokra, és észlelhetitek azt is, amit eddig nem ismertetek. Ne bántsátok magatokat, fogadjatok el mindent úgy, ahogy jön. Ha netán nem sikerülne az ellazulás, legközelebb majd biztosan jobban fog menni.

Mihelyt mindenki készen áll a vezetett meditációra, és beáll a csend, mély, ellazult állapotba vezeti Simone a résztvevőket. Hamarosan néhány horkantás töri meg a csöndet. Az ellazulás könnyen átválthat alvásba is, ami olykor előfordul hasonló gyakorlatoknál.

A résztvevők eltérő tapasztalatokat élnek át, melyekre az ezt követő beszélgetés során derül fény. Némelyek boldogan számolnak be arról, hogy megkapták angyalnevüket. Marie-nak varázslatos találkozója volt védőangyalával, aki Nataha néven mutatkozott be. A név azt jelenti, hogy „örömmre született” – mondta Nataha. A válasz nem hangosan kimondott szóként érkezett, az angyal megjelenése pedig nem látható képként. Nem, ez inkább egy érzet, valami olyan, amit Marie eddig nem fogott fel, figyelmen kívül hagyott. Már észleli azt, ami túlmutat érzékszervein, de létezése nem tagadható le. Nataha nem hóféhérruhás, szárnyas angyal, hanem egy gondolat, mely nem öltött alakot, mégis jelen van és valós. Ez a találkozás olyan jóleső, csodálatos érzéssel tölti el Marie-t, hogy megrendülve ül, szabad utat engedve könnyeinek. A „megérkeztem” érzése járja át. Egyfajta elégedettség és lelki nyugalom, amit ezelőtt még soha sem élt meg. A nap hátralevő részét ezen a csodálatos energiaszinten tölti, egyre mélyebb megéléseket és örömet tapasztal. Boldog, hogy már nincs egyedül, van mellette valaki, aki kíséri és védelmezi.

Néhány napig kitart ez az érzés, még megszokott környezetébe való visszatérése után is. Úgy látja el napi teendőit, mintha szárnyakat kapott volna, klienseivel örömmel végzi a tanácsadást, és pozitív kisugárzása miatt egyre-másra bókákat kap. „Elég a szenvedésből” – visszhangoznak benne a tanfolyamvezető szavai. Teljesen világos – gondolja Marie. Hiszen az emberek maguknak okozzák szenvedésüket, pedig ennek nem kell feltétlenül így lennie. Ezt már Buddha 2500 évvel ezelőtt megállapította, ki egész életét arra tette fel, hogy az emberek legyőzzék a szenvedést, és felfedezzék az élet esszenciáját. Vajon miből állhat? – töpreng Marie. Minek köszönhető a tanfolyamon hirtelenül megjelent nagy öröm? Honnan jött? Megtartható ez az érzés, vagy csupán az élet röpké pillanatai ezek?

Legyőzhető a szenvedés egyszer s mindenkorra, mint Buddha esetében? – Nem hasonlíthatod magad Buddhához – figyelmezteti egy belső hang. Buddha isteni lény volt. Te pedig még a lába nyomába sem érsz!

Marie jól ismeri ezt a hangot. Mindig akkor szólal meg, amikor kereteit szeretné kitágítani. A hang ellenőriz, szabályoz, földbe döngöl, és kerüli a kockázatot. Úgy tűnik, az értelem hangja ez, mely mindent jobban tud, és nem engedi be a változást. Most viszont valami más történik. Marie felfigyel egy másik hangra is, mely arról beszél, hogy mindannyian isteni lények vagyunk, ugyanabból az isteni forrásból, az Egységből származunk. Az emberek számára ez már sajnos, láthatatlan, mivel olyan életre rendezkedtek be, melynek már semmi köze sincs az egykori paradicsomi állapotokhoz. Életük legnagyobb részét gondok szövik át, és kínok közepette élik.

A hang Natahától jön, aki közli, hogy támogatja Marie-t fejlődésében, és segíteni fog, hogy válaszokat találjon kérdéseire. A Natahával való találkozás egy új élet kezdetének reményével tölti el. Az égetően fontos, évek óta gyötrő kérdések talán egyszer és mindenkorra válaszra találnak. Hátha végre sikerül majd másképp mozogni ebben a világban, több nyitottsággal, könnyedséggel és örömmel. Olyan élet kezdete lehet, mely mélységgel és értelemmel bír!

Csak hogy a hétköznapiak közbeszólnak a jól ismert akadályokkal és zavarokkal. Pár napra rá reménysége már a múlté. Visszaáll a szokásos nyugtalanság, kízó kérdéseivel együtt: vajon hó végéig elég lesz a pénz, jó döntést hozott, vagy inkább másképp kellene megközelíteni a dolgokat? Marie-t kétségek gyötrik, és elbizonytalanodik. Éppen jókor lép közbe Nataha: – Engedd el gondjaidat, és érezd azt, ami van! Merülj el a pillanat rezgésében! Minden rezgés, mindegyik szó és mozdulat, mindent rezgések tartanak össze. Ha nyitott vagy, gyorsan ma-

gasabb szintre juthatsz. Ha megtanulod érzékelni a rezgéseket, nagy lépést teszel előre. Indítsd a munkát azzal a szóval, hogy hála. Menj bele a szóba, játssz vele! Ha hálás vagy mindazért, ami körülvesz, ha ajándékként éled meg a dolgokat, akkor már nyeresre állsz. Kezdd el a játékot: hálás vagyok azért, ... keress legalább 10 dolgot vagy helyzetet, amelyek nem maguktól értetődőek, és igazán hálás lehetsz értük. Mondd ki: hálás vagyok azért, mert egészséges vagyok. Hálás vagyok, hogy vannak barátaim. Hálás vagyok... biztosan eszedbe fog jutni más is.

Nataha elbúcsúzik, Marie pedig nekiáll feladatának. Kényelmesen elhelyezkedik, szemét becsukja, mély lélegzetet vesz, és elképzei a hála szót. Több lehetőség is eszébe jut, egyik a másik után, noha még csak most ejtette ki száján e szót. Micsoda szép gyakorlat – gondolja közben, és teljesen belemerül ezen örömteli tevékenységbe.

Mikor később napi teendőinek nekiáll, felfedezi a belső öröm érzését. Napközben többször rajtakapja magát, ahogy magában dúdol, sőt néha még hangosan énekel is. Már nincs helye a vívódásnak! A következő napokban is kitart e jó hangulata. Beleveti magát a játékba. Hála tölt el engem, hála tölt el engem – énekelgeti magában. Saját nótát komponál belőle, melyet séta közben néha hangosan is előad. Sosem gondolta volna, hogy képes lesz érzéseit ilyen gyorsan átkapcsolni. Eszébe jut a félig teli vagy félig üres pohár példázata. Optimistaként félig telinek, míg pesszimistaként félig üresnek látná a poharat. Beleérez mindkét eshetőségbe, és most tisztán látja a kettő közötti különbséget.

Minden a gondolatainkon múlik. Mi magunk teremtjük valóságunkat – mondja magában, és elhatározza, a jövőben jobban oda fog figyelni gondolataira.

* * *

Marie jókedvűen indul útnak. A mai napra teljesen be van táblázva, és ez örömmel tölti el. Ekkor megpillantja az utcán Sabinét, akivel néhány tisztázatlan ügye van, melyek rendezéséhez most sem fűlik a foga. Kikerülni nem tudja, és úgy sem tehet, mintha nem vette volna észre. Most rontsa el remek hangulatát e találkozással? Gyomra összehúzódik, teljesen leblokkol. Mitévő legyen? Ezt a kellemetlen érzést nem tudja elűzni a hálával – vagy talán mégis? Amikor elé toppan az asszony, szinte vágni lehet kettejük között a feszültséget, és ez nem jó jel.

– Épp jókor futunk össze – zendít rá Sabine. Tudálékos stílusod miatt múltkori találkozásunk rémesre sikeredett. Annyira betaláltak, amiket mondtál, hogy csak ültem ott szótlanul. Mélyen megbántottál, és szavaid gondolkodóba ejtettek. Szeretném, ha tudnád, nem engedhetsz meg mindent magadnak, és nem sértheted meg ennyire a körülötted élő embereket.

Marie legszívesebben azonnal közbevágott volna, belefojtva a szót a másikba, de emlékeztette magát, hogy a vitatkozás elkerülése is az új program része. Ha képesek leszünk túllépni a harcon és a veszekedésen, megtanulhatjuk, hogy egymásért és ne egymás ellen éljünk.

Kapott hát egy esélyt, hogy ránézzen a benne zajló kellemetlen érzésekre, dolgozzon velük, és feloldja azokat. Persze nem könnyű úgy átlépni a vádaskodásokon, hogy közben ne védje meg magát, vagy ne mást okoljon a hibáért. Marie jól tudja, egymás kölcsönös hibáztatása sehová sem vezet. Hány ilyen vita ért már csúnya véget! A felek feldühödve továbbmentek, és a jövőben elkerülték egymást. Másképp is lehet ezt csinálni – véli Marie, és megteszi az első lépést valami új felé:

– Emlékszem még, régen én is mérgelődtem miattad. Nagyon dühített érzéketlenséged, ahogy sokszor nem hagytál szóhoz jutni. Nem akartam hagyni magam, ezért vágtam vissza.

De miként az előbb említetted, hogy mennyire idegesít tudálékosságom, rájöttem, pontosan ugyanazt hányjuk egymás szemére. Vicces, nem? Mi lenne, ha leülnénk és megbeszelnénk, mi olyan zavaró a másokban? Még az is előfordulhat, megtaláljuk egymással a hangot, kialakítunk egy építő jellegű eszmecsere-t, és a végén megbocsájtunk egymásnak.

Sabine döbbsen bólint. Mindenféle válasza számított Marie-tól, csak ilyenre nem. Lefegyverezve érzi magát. Keresnek egy csendes padot gondoljaik megbeszélésére. Először mindketten külön-külön kimondják, miért is dühösek. Közben odafigyelnek, hogy ne vádaskodjanak, ne használjanak olyan kezdetű mondatokat, hogy te ilyen meg olyan vagy..., ezt teszed..., azt kellene tenned..., hanem kizárólag a saját érzéseiket ecseteljék. Alig telik el egy kis idő, és már látják is, mennyire hasonlóan gondolkodnak és éreznek.

– Amikor azt hallom, így nem viselkedhetsz, légy ilyen, légy olyan, rögtön felmegy bennem a pumpa. Ilyenkor azt gondolom, mit képzel ez az ostoba liba magáról, fogja be inkább a száját. És ez megakadályozza a további beszélgetést – mondja Marie.

– Pontosan! Én sem viselem el a kioktatást. Anyám jut eszembe, aki mindig jobban tudta, mi a jó nekem. Gyakran érzem úgy magam, mint kislánykoromban, amikor mindig helyreutasítottak, és ez bosszant fel.

– Én pedig ugyanezt érzem apámmal kapcsolatban, aki mindig parancsolgatott.

Elmesélik egymásnak, mennyire szenvedtek szüleik gyengeségeitől, és most már végre szeretnék kiélvezni a felnőttkor szabadságát. Mindketten felfedezik magukban, hogy milyen gyakran készülnek ki ezektől a zavaró érzésektől. Sabine és Marie nagyon örül, hogy ennyi közös vonást sikerült egymásban felfedezni beszélgetésük során.

– Egymásnak állítunk tükröt – mondja Marie. A viselkedésed által felismerem, mi az, amit elnyomok magamban. Nem gondoltam volna, hogy tudálékos vagyok. Tehát ezt is átvetem szüleimtől, és ez megrémiszt. Sosem tudtam elviselni az okoskodó embereket. Most már tudom, miért, és nagyon hálás vagyok neked, hogy belementél ebbe a beszélgetésbe.

A két asszony boldogan búcsúzik el egymástól, és megállapodnak abban, hogy hamarosan ismét találkozhatnak.

Marie-ban felmerül a kérdés: hogy lehet, hogy az emberek pontosan azt kedvelik a legkevésbé a másokban, amit magukban elnyomnak? Már hallja is Nataha válaszát: – Gyermekként találjátok ki a mintáitokat, hogy jobban tudjatok boldogulni a világban. Így azonban nem marad más hátra, mint az alkalmazkodás, önmagatok megtagadása és az engedelmeskedés. És egy reggel arra ébredtek, hogy már csak szüleitek kis működő képmásai vagytok, tele előítéletekkel és ítélkezéssel. Az önmagatokhoz vezető út roppant hosszú és fárasztó lesz, főként, ha túl sok tükör bukkan fel életereitekben.

A legtöbb ember zavaró tényezőként éli meg tükreit, és nem akar beléjük pillantani. Inkább ítélkeznek a többiek felett, és ellenséggé bélyegzik meg őket, akikkel harcolniuk kell. Cipelik tovább hibáikat, melyekkel nem hajlandóak szembesülni, bár újra és újra utoléri őket. Nem fogják megúszni, előbb-utóbb foglalkozniuk kell hibáikkal. Jobb később, mint soha! Éppen azokat az embereket kell közelebbről megvizsgálnotok, akik a leginkább bosszantanak benneteket. Azért küldték őket, hogy valamit felismerjetek magatokban. Mint ahogy ezt nemrég Sabinével kapcsolatban átélhetted. Ugye, mennyivel könnyebb volt így, hogy ráadásul még ugyanazokat a szavakat is használtátok egymásra? Már egyre több ember van, aki a hasonlóságokat keresi a másokban, ki nyílnak egymás felé, dolgoznak tapasztalásaikon, hogy változ-

ni tudjanak. Ráébrednek arra, mennyivel jobb, ha már nem kell folyton azt keresni, hogy ki a hibás, aki miatt meg kell indokolnunk saját viselkedésüket. Ehelyett azon dolgozunk, hogy feloldjuk a zavarokat, és ebből újfajta szabadság-érzés fog kibontakozni. Senkinek sem kell már azon mesterkednie, hogy más képet mutasson magáról, hanem egyszerűen az lehet, aki valójában. Képzeld csak el, milyen könnyedén működhetne egy ilyen fajta emberi közösség!

Valóban – gondolja Marie, mennyivel örömtelibb lenne, ha az emberek jóindulattal közelítenének egymáshoz, ha közösen tudnának növekedni, és kölcsönösen támogatnák egymást. Milyen csodásan érzi magát az ilyen találkozásokkor, és mennyire megterhelők azok a helyzetek, melyekben elhatárolódást él meg, mint múltkor Margrettel, aki külön azért hívta fel telefonon, hogy valami kellemetlent közöljön vele:

– Nehezemre esik elmondani, hogy mi bánt, de meg kell tennem. A jövőben szeretnék távolságot tartani tőled. Nem személyed miatt, hiszen ugyanolyan rokonszenves vagy most is, mint korábban. Hited az, ami irritál. Még sosem láttam, hogy olvasnád a Bibliát, és még azt sem tudom, mit gondolsz Jézusról – kezdi mondókáját.

– Erre könnyedén válaszolhatok – mondja Marie. Nagyon sokra tartom Jézust. Ő az egyik példaképem. De az is igaz, hogy nem ültetem fel az istenek trónjára.

– Pedig Jézus Isten, és ha ezt nem hajlandók belátni az emberek, akkor semmi változás nem lesz a világban. Kizárólag egy út létezik a mennyekbe, méghozzá a jézusi út. Minden egyéb istenkáromlás. Elhatároztam, megszakítom a kapcsolatot mindenkivel, aki nem az egy igaz hitet vallja. Olyan egyszerű az üdvözülés útja! Ott áll kerek-perec a Bibliában, hogy csak hívunk kell Jézust, aki leveszi a vállunkról a gondjainkat, és megvált minket minden kínunktól.

– Ezt a nézetet tényleg nem osztom, ebben igazad van. Bocssás meg, de én úgy érzem ez elbizakodott fanatizmus, amely csak szétválasztja az embereket. Marie mély levegőt vesz, és így folytatja: – Gondolj csak a hit nevében elkövetett számtalan bűncselekményre, a középkori keresztes hadjáratokra, az inkvizícióra és a hittérítőkre. Mindig is kirázott a hideg ezek hallatán. Számomra csak az fontos, hogy kölcsönösen elfogadjuk egymást, mindegy, ki miben hisz. Éppen most lépünk át abba a világkorszakba, amelyben már senki nem erőltetheti a másakra a vallását – jelenti ki Marie, és csak fokozza ezzel Margaret ellenállását.

– Látod, mégis jól tettem, hogy felhívtalak – válaszol Margret, mivel ezzel megadtad barátságunk befejezésének a végső lökést. Nem szándékozom tovább foglalkozni más valóslási irányzatokkal, ugyanis már megtaláltam utamat, és egyebekre nincs időm. Tulajdonképpen kár, hogy így alakult, de Isten veled! – és ezzel leteszi a kagylót.

Húha – gondolja Marie, ez aztán az eltökéltség! De hát igaz van. Ha ennyire fontos számára a vallás, akkor vegye csak körül magát hasonszőrűekkel.

* * *

Egy másik barátnőjével történt találkozás is töprengésre készíti Marie-t. Gisella állítása szerint Isten fogalma túl férfias, és ezt a jövőben mellőzni kellene. Ahelyett, hogy Istenről mint Atyáról beszélnének, egy női formát kellene használnunk, hiszen már lejárt a férfiuralom ideje.

Mennyi, óh mennyi fejtörést okozott már Isten az embereknek az idők folyamán! Könyveket írtak tele róla, előadások tömkelegét tartották, háborúkat indítottak, és szerencsétlenségeket zúdítottak az emberekre, mindezt az „én jobban tudom”

és a mások feletti gyámkodás zászlaja alatt. E téma persze Marie-t is sokáig foglalkoztatta, kutatta az igazságot, vitatkozott, törte a fejét, kételkedett, eldobott mindent, majd újragondolta az egészet. S összetűzésbe került olyan emberek véleményével, akik kényszeríteni, meggyőzni vagy épp megtéríteni akarták.

Arra a következtetésre jutott, jobban teszi, ha nem merül bele egyetlen irányzatba se. Marie számára fontos, hogy nyitott maradjon, ne ítélkezzék, és elfogadjon másokat kialakult véleményükkel együtt, még ha nem is ért velük egyet, hagyja őket azon a véleményen lenni, ahol épp tartanak. Végére is, az a cél, hogy mindannyian megtaláljuk saját békénket, mellyel képesek vagyunk a világot szebbé és élhetőbbé tenni – gondolja Marie. De vajon tényleg erről van szó? Elég ennyi? Nem az lenne a kötelességünk, hogy még jobban beavatkozzunk a világ folyásába? Hogyan tudunk nyugodtan babérjainkon ülni, mikor ismert előttünk, hogy naponta 100 000 ember hal éhen? Hogyan tudunk nyugodtan aludni azzal az ismert ténnyel, hogy egész népcsoportokat irtanak ki azért, mert a világ népességének egy hangyányi csoportja veszi magának a bátorságot, hogy kizsigerelje a Földet, elvéve ezzel mások életlehetőségeit? Nem vagyunk tán mindannyian felszólítva egy igazságosabb világ megteremtésében való közreműködésre?

Marie most a nőmozgalomra gondol, mely alig 200 éves múltra tekint vissza. A 20. század elején az angol szüfrazsettek minden erejükkel harcoltak a nők választási jogaiért, és ha ez nem történt volna meg, a nők – akiből annak idején nem többet, mint a háztartás vezetését és a gyerekekről való gondoskodást nézték ki –, még a mai napig sem tudnák, hogy milyen képességek rejlenek bennük. Vagy azok az emberek, akiket évszázadokon át rabszolgaként kizsákmányoltak, még mindig nem kapták volna meg a szabad élet esélyét, ha nem harcoltak volna jogaikért. Csak harccal, erőszakkal és erővel történhet

meg a változás? Nem, a háborúk ideje lejárt. Túl sok szenvedést, pusztítást és boldogtalanságot okoznak! – állapítja meg.

Marie tisztánlátásra törekszik, és új alapokon nyugvó, más-fajta életre. De hogy? Hogyan éljen, hogy ne legyen bűnrészes, hogy ne működjön többé közre a mai világ kizsákmányoló játszmáiban? Hol van a fordulópont? Mitől vált olyanná a világ, mint amilyennek ma ismerjük? Mindig is létezett hatalomvágy, mohóság és irigység. Az emberek háborúkat indítottak, mert irigyek és rosszindulatúak voltak, mert hatalmat akartak szerezni, és nem tisztelték egymást. Valóban ennyire gonosz és egoista lenne az ember, hogy tulajdonképpen nincs is esély a változásra? Végül is már évszázadok óta ismétlődnek ezek a helyzetek. Némelyek azt állítják, hogy az élet nem megy háborúk és harcok nélkül, ezt bizonyítja háborúkkal tarkított történelmünk is.

Kell, hogy legyen másik út – gondolja Marie, de hogyan? Ekkor ismét megszólal Nataha:

– Minden ember magában hordja a Jót és a Rosszat, de ez nem jelenti azt, hogy mindannyian kiszolgáltatottak és tehetetlenek vagytok. A múlt században nagyon fontossá vált a psziché az emberek számára. Rá akartak jönni, hogy miért viselkednek úgy, ahogy. Miért okoztak fájdalmat nővéreiknek, bátyjaiknak, miért nem tudtak szeretni? Több ezer könyv szól erről, emberek milliói járnak terápiára, hogy jobban megismerjék önmagukat és másokat. Nagyon sok felismerés született ezáltal, és elindult egy lassú változás a világban.

Jól teszed, hogy a nyomorúság kiindulópontja után kutatsz. Hogy mindenkinek magának kell dolgoznia saját gonoszságának feloldásán, ezt már te is felismerted. Ez a munka fájdalommal járhat, de megfelelő hozzáállás mellett sok örömet is okozhat. Az élet értelme nem más, minthogy azzá váljatok, akik valójában vagytok: szeretetteli lényekké, akik kölcsönösen tá-

mogatják egymást, és elősegítik saját maguk és mások fejlődését. Csupán a magatokon végzett munka már nem lesz elegendő. A világban uralkodó, felborult egyensúly ellen is tenni kell. Ennek a hihetetlen szegénységnek, mely érthető módon bűnözésbe csap át, vagy teljes apátiába torkollik, vagy egész népeket pusztít el, már nincs többé helye a világon! A népesség további növekedése esetén is lesz elegendő táplálék mindenkinek.

Az emberiség régen is küszködött az igazságtalansággal és az egyenlőtlenséggel, de még sosem volt olyan mélypontra, mint most. Ezért itt az ideje egy új kezdetnek. A rendszereket emberek teremtik, tehát az emberek azok, akik változtathatnak rajtuk. Mindannyian erre vagytok hivatottak!

– De hogyan valósulhat ez meg? – kérdezi Marie –, hisz odafenn a politikusok úgyis azt tesznek, amit akarnak. Időközben már az összes párt ugyanazt a nótát fújja, és értelmét veszítette, hogy bármelyikre is szavazzunk. Nem látok lehetőséget a változásra.

Marie nem tudja eltitkolni, hogy mennyire reménytelennek látja a helyzetet. Nataha tovább folytatja:

– A régmúltban léteztek olyan társadalmak, amelyek jobban működtek, mint a mostaniak. Egyik nagy problémátok a pénz, mely szétzúzza világotokat. Jóllehet, a bankók és az érmék magukban nem rendelkeznek hatalommal, mégis érdemes közelebbről megvizsgálnotok, hogy miről is szólnak. Mi bújik meg a mögött, hogy emberek tömegei rabszolgákká alacsonyítják le magukat, értékes életüket önmagukat romboló dolgokra fecsérlik? Miért működnek közre ebben a pusztító örületben?

– Rendben, akkor mégis mit tegyünk? – vág közbe Marie. Valahogy muszáj kifizetnünk a sárga csekket, el kell látnunk gyerekeinket, ruházkodni, táplálkozni kell. Ehhez pénzre van szükség. Kénytelenek vagyunk együttműködni, ha nem akarunk a híd alatt kikötni. Felháborodottság érezhető Marie hangjában.

– El tudsz képzelni egy pénz nélküli világot? – szegezi neki a kérdést Nataha.

– Soha, az nem tudna működni! – háborog tovább Marie. Hogyan termelnénk meg azt a sok mindent, amire szükségünk van? Vissza kellene mennünk a kőkorszakba? Éljük áram, autó és mindenféle remek dolog nélkül? Mindenhez pénzre van szükségünk! Nem, egy pénznélküli világ biztosan nem lenne működőképes.

– A pénz, abban a formában, ahogy ma ismeritek, csupán pár száz éve létezik, ami igencsak rövid idő az evolúció történetében. Mégis sokan úgy hiszik, hogy ez az egyetlen lehetőség. Sőt még a kamat és a kamatos kamat örületébe is beletörődtek! Döbbenetes, hogy milyen magától értetődően zajlanak manapság a legnagyobb átverések, anélkül, hogy tömeges tiltakozást váltanának ki. Az országok kizsákmányolása nem titokban, hanem teljesen nyíltan történik, és mindezt tényként kezelitek, mintha minden a legnagyobb rendben lenne! Pedig ezek az emberiség, a Föld és az egész világ elleni bűntettek.

– Igazad van – ismeri el Marie –, de mégsem látom a megoldást. Vonuljunk ki az utcára, és vegyük el a gazdagok tulajdonát? Az csak további viszályt és háborúkat szülne. A mostani felállás nem teszi lehetővé a változtatást. Tehát nem marad más, mint tovább játszani ezt a játékot, mely lehet, hogy hatalmas katasztrófába fogja sodorni a világot. Bár már egyre többen belátják, hogy ez így nem mehet tovább.

– Az emberiség történelmében mindig voltak egyes emberek, akik megtalálták maguk számára a megoldást, és ezzel utat törtek mások számára is. Példaképpül szolgáltak a világnak, hogy úgy mondjam. Gondolj csak Mahatma Gandhira, Albert Schweitzerre, vagy akár Teréz anyára. Kiálltak elképzeléseik mellett, példát mutattak, bátorították embertársaikat. Nem kell úgy maradnia mindennek, ahogy most van, élhettek más-